

Orizont marin

Felix

Cu hohot de neliniști se zvârcolește marea
Și zbuciumul ei tainic se sparge-n albatroși,
Îi simt în valuri pulsul și-n orizont chemarea
Spre țărături de odihnă cu zorii luminoși.

Mă-mbrac cu valul rece și alge-mi pun pe tâmpile,
Dorind ca spre limanuri cu râvnă să înot,
Dar neștiind că drama urma-va să se-ntâmpile:
Ah, orizontul fuge și simt că nu mai pot!

Abisul greu mă soarbe înfășurat în spaime
Iar bolta plumburie apasă greu și ea,
Și-n sufletu-mi, speranța mai poate să îngaime:
Dar unde-i orizontul? Unde e ținta mea?

Când disperarea-ncearcă din mine să se-adape
Și punctele de sprijin se clatină pe rând,
Îmi amintesc deodată că pot umbla pe ape
Și pune frâu la valuri, numai așa: crezând!

Se-aprinde orizontul când soarele apare
Și iarăși siguranța plutește-n jurul meu,
E-acolo și limanul, doar la un pas...mai mare,
Un pas pe care-l face cu mine Dumnezeu!

Simion Felix Marțian
Eforie Nord, 24 iulie 2018